

Pázmándy László

Elmaradt találkozások

Elmaradt találkozások,
Lobognak minden rőzsetűzben.
Elhallgatott vallomások,
Bolyonganak szélütöttek.

Találkozások örömét
Őrzöm valahol a szívemben.
Az idő örök közönyét,
Nem láthatod szememben.

Elmaradt találkozások
Felébresztenek gyakran,
Megszakítanak színes álmot,
Mielőtt eljön a hajnal.

Elmaradt találkozások
Az ígéret kódébe hullnak,
Nem lesznek feloldozások,
Nem szépíthetik a múltat.

Sajognak néha váratlanul,
Mint végzetes szerelmek,
Mit sem a halál, a Nagy Úr,
Sem az idő, el nem temethet.

A bánat virágairól
Sziromként hull le tévedésem,
Sebeket okozott szavaimtól,
Nehézzé vált az ébredésem.

A földre szállt csodák mögött,
Leszakadt hidakat látok.
A túlparton, a fák között,
Elmaradt találkozások.

Csatáné Bartha Irénke

Emléknymokon járok

(Cseh Károly halálának 7. évfordulójára)

Januári mostoha tél volt.
Micsoda vihar dúlhatott?!
A Halál arccal földre buktatott,
s befalazott magányodban
nem akadt kéz, mely felemelt,
hogy bekötözze véres sebedet!

Sorsgyertyádat korán elkoppantotta a szél,
a Lelked sietett Isten elé,
a Parnasszus lett otthonod,
hol a Múzsák társaságát megtalálsz,
onnan küldöd jeleid, mosolyod,
virágzó gesztenyék idején ránk ragyogtatod.

Babérkoszorúd őrzi Miskolc, a Múzsapark,
Eger lázas ifjúságod tanúja marad,
a Borsodgeszti tarkálló tavaszok,
a Bükk felett őrökdő csillagok
hirdetik: Te élsz s a szívekben élni fogsz,
míg szépségvágyó hited madarak,
virágok, patakok
a harangszóval lüktetik tovább

Halványuló színek

(Holló József emlékezetének)

Halványuló színek közt
dértől remeg az ősz,
fátyolos szemmel
vissza- visszanéz,
parádés szépségével
a nyár már nem ígéz.

Zordon árvasága
lecsupált fákat ölelget,
november arcán
könnyek peregnek,
ágaiktól búcsúznak a levelek.
A tó ajkáról sóhaj száll,
szürke felhő árnyéka lép rá.

Fáradt levelekből
metszette ki szívem az ősz,
emlékezni akarok rátok, mielőtt
lélekharanggal a táj
téli elmúlásába szenderülök...

Kegyelem

A Hold arca vérzik az éjben,
cseppjei hullnak a tó vizébe,
fényekkel dicsekszik az éj, de hirtelen
felhőfátyol lebben csillagok fény szemére.

Tüzük kihuny, majd újra gyúl az égen,
kialvó fény csillan a tó szemében,
mi emberek is így élünk a világ peremén,
félelem, öröm, fény-árnyékok tenyerén.

Így váltja egymást, mint nap az éjt,
sodródva sorsunk szekerén,
hitben megtépázva vagy boldog szárnyalással
hasítjuk vágyaainkkal az eget,
de vétkeinkért vajon kapunk kegyelmet?

Repülés III. – Hommage a Signorelli (1988, tus, papír, 43×61 cm)